

VÍRA A NEVÍRA

V západních vesnicích jsou dodnes někteří nedůvěřiví lidé. Jedna žena mi o posledních vánocích řekla, že nevěří ani na peklo, ani na duchy. O pekle si myslela, že je jen výmyslem kněží, aby udrželi lidi poslušnými. A duchům by se nemělo povolovat, tvrdila, chodit strašit po světě podle libosti. Ale existují férickí elfové, dodala, a malí leprichauni a vodní koně a padlí andělé.

Potkal jsem taky muže s indiánem vytetovaným na ruce, který tvrdil úplně totéž. Bez ohledu na to o čem kdo pochybuje, o vílách a elfech nikdo nepochybuje, protože, jak mi řekl muž s indiánem na ruce, to dá rozum.

Dokonce ani oficiální mínění neuniklo této víře. Malé děvče, které bylo ve službě ve vesici Grange, blízko pod stráněmi Ben Balbenu, obrácenými k širému moři, asi před třemi lety, jedné noci náhle zmizelo. V okolí nastal velký poprask, protože se povídalo, že ji odnesli férickí elfové.

Říkalo se, že jeden vesničan dlouho zápasil, aby ji zachránil, ale nakonec vyhráli, jemu zůstala jen násada koštěte.

Přivolali místního strážníka, a ten okamžitě začal prohledávat dům po domu, a přitom radil lidem, aby spálili všechno býlí na poli, ze kterého zmizela, protože býlí je pro elfy posvátné. Celou noc strávili jejich pálením. Strážník každou chvíli opakoval zařikávání.

Ráno děvčátko našli, pokračuje příběh, bloudící v poli. Říkalo, že ji

elfové odvezli daleko na férickém koni. Naposledy viděla velkou řeku amuze, který se ji pokusil zachránit před únosem, jehož voda unášela, takové jsou ztřeštěnosti férických kouzel, v ořechové skořápce.

Během cesty její společníci vyslovili jména několika lidí z vesnice, kteří zanedlouho zemřeli. Snad měl strážník pravdu. Je jistě lepší bezdůvodně věřit mnohem nerozumnému a nepravděpodobnému, než popírat pro popření samo pravdu i nerozum stejně bez důvodu, protože když to děláme, nemáme ani mihotavou svíčku, aby nám osvětlovala naše kroky. Dokonce ani ubohou bludičku, aby před námi tančila v mokřinách. A musíme nutně hledat svou cestu ve veliké prázdnotě, kde přebývají beztvaré přízraky. A dokázali bychom po tom všem přistoupit k takovému velikému zlu, kde bychom si uchovali alespoň malý plamínek ve svých srdcích a ve svých duších, a přivítat s otevřenou náručí cokoli excelentního co přichází se zahřát, ať je to člověk, nebo přízrak, a divoce nevykřiknout, dokonce ani na samotné strašidlo, strach se. A když už jsme u toho, cožpak nevíme, že naše vlastní bláhovost může být lepší než cizí pravda? Neboť se rozehrívá v našich srdcích a našich duších a je připravena na to, že se v ní uhnízdí divoké včely pravdy, a budou vyrábět svůj sladký med. Vraťte se znovu mezi nás, divé včely, vraťte se...

WEB: www.oceti.cz/sihasapa/
vyslo: 4. 2. 2026

Ilustrace: Testérka fotky: Canon G7X
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael, William Butler Yeats

SIHÁČEK

463

únor 2026

Jak to zvládáme

CO SE STALO

21. 1. — od rána svítalo slunce, raní teploty kolem -3°C se odpoledne přehouply přes nulu. Začali jsme v klubovně, venku plnili úkol, a schůzku dokončili opět v klubovně.

V klubovně už bylo zatopeno, a Sam přečetl zprávu o přepadení (to k dlouhodobé hře). Potom jsme se oblékli a venku plnili úkol, najdi všechny části, který nám měl přinést zprávu pro pokračování naší cesty...

Z dvaceti čtyř částí se nám podařilo najít dvacet dva. Naštěstí to byly tři kopie zprávy, takže jednu sérii jsme měli kompletní.

Pavlík pak přečetl co jsme sestavili a přišpendlili na nástěnku. No a potom jsme se pustili do další části dnešního programu — Foukaných formulí.

Nejprve jsme si formule sestavili, slepili a nakonec vymalovali. Trvalo nám to docela dlouho, ale když už jsme měli hotovo nakreslili jsme na dvou rozložených stolech dráhu, no a potom začal závod. Podle pravidel jsme museli trat' co nejrychleji projet. Jako tečku jsme se snažili co nejrychleji přejet stůl.

To už se čas naplnil, a nastal čas rozdávání. Předali jsme Honzovi pamětní lístek a diplom za Uzlařskou Regatu, a také kartičku výzvy — na rozdíl od jiných totiž přišel. Rozdali jsme si nové číslo oddílového časopisu. Pak jsme si už jen sbalili věci, a vydali se k domovům.

28. 1. — bylo zataženo, teploty kolem 4°C . Byli jsme venku, a skončili v klubovně.

Ve vyhráté klubovně přečetl Kuba zprávu o banditech. Potom jsme se oblékli a venku plnili úkol zasáhni terče. Byli čtyři, a běhali jsme mezi označenými

místy s airsoftkami a terče sestřelovali na čas. Protože světla ubývalo, pro poslední jsme museli umístit i osvětlení.

Pak jsme se přemístili do klubovny, kde jsme se rozdělili do dvojic. Jeden z dvojice se snažil postavit věž ze 17ti kostek, a druhý mu měřil čas. Následně si oba vyměnili role. Je překvapivé, co gravitace a tření při správném uložení zařídí, aby stálo.

Potom jsme se pustili do poslední hry, která by se dala nazvat **jen jeden vidí**. Ostatní měli zavázané oči, a snažili se toho kdo viděl chytit. V roli jediného vidícího se postupně vystřídali všichni a to ve dvou kolech. Bylo zajímavé, jak se postupně měnil způsob hledání...

Pak jsme si rozdali » PLÁN AKCÍ - 1. pololetí 2026 « , a předvedli si jak budou vypadat letošní oddílové měsíční ceny. A pak domů...

